

МОЛОДІЖНИЙ ЖУРНАЛ

СТАНЬ ОКРИЛЕНИМ – ЗДОБУДЕШ ВОЛЮ!

ПТАХА

№4(15)

НА ЦЬОМУ
РУКОПИС
ОБРИВАЄТЬСЯ(...)

Стор. 4-5

І так... Італія

Стор. 6-7

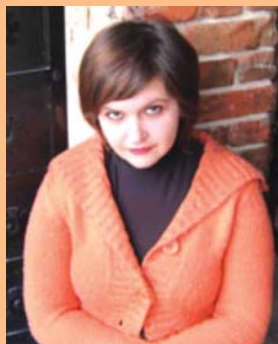
«ДЕТОНАЦІЯ РУХУ»

Стор. 10-11

Інтерв'ю з найепатажнішою людиною
Ковеля читайте на 33 сторінці!

Слово редактора

Цього разу всі мої думки чкурнули – хто куди, і я зовсім не знаю, що писати. Пазли не складаються у картинку – щось подібне на це. Так трапляється. Не пишеться, а писати треба.

Знову падав сніг – передоз зимою... одна моя подруга губиться у снах... знайомий поет, з очей якого струменить Вселенська Доброта, розхотів жити... у фільмі «Усе освітлене» вражає картина із соняхами... на моїй полиці стоїть «законсервоване щастя»... наше небо скучило за перелітними птахами... аби щоранку бачити сонце, я намалювала його на своєму вікні... в поета Павлюка є багато гарних рядків, а серед них: «Закритий твій телевізор Картиною Рафаеля»... у Карпатах стільки снігу, що обіцяють (чи то серйозно, чи жартома) катати на лижах до травневих свят... весна затримується...

Життя складається з дрібниць – давно затерта сентенція. Таки з них, хоча не тільки. Але якщо якоїсь дрібнички не вистачає – пазли не складаються. Варто прикрашати своє життя, як святкову оселю, всілякими, хоча би дрібними, деталями. Я ніколи не пробувала кленового соку, а для багатьох людей він – яскравий спогад дитинства. Цієї весни обов'язково скуштую. Раптом пазли складуться.

Ольга Лясько

Довгоносики

3 ст.

На цьому
рукопис

обривається (...) 4-5 ст.

Ітак... Італія

6-7 ст.

Клієнт VS.

Продавець: хто кого? 8-9 ст.

«Детонація руху» 10-11 ст.

Чому годинник завжди сумний? 12-13 ст.

ТЕХНОлогія музики 14-15 ст.

Шлях до успіху 16 ст.

Місія надії... ВАРТО! 19 ст.

Червоне і сіре 20-21 ст.

«Ідеальне убивство портрета» 22 ст.

Зупинись, мить... 23 ст.

Курт Кобейн 24-25 ст.

ТЕКСТИльня 26 ст.

ФРІСБІ 29 ст.

Новинки музики, кіно, комп'ютерних ігор 30-31 ст.

Фотоприколи 32 ст.

ДОВГОНОСИКИ

Щодня я прокидаюся і насамперед чищу вуха від неї вчорашньої для неї свіженької сьогоднішньої. Вона завжди є вчасною і сучасною, чеканною і неочікуваною, лаконічною і пишномовною, як у нас від неї ріс ніс (як в одного казкового героя), то на ньому вже можна було б гриби сушити.

Попит на такий товар не зміг лишитися поза увагою, і ми вирішили присвятити їй цілий день. Не вигадуючи нічого нового, ми просто прикрили її Днем сміху і звачено повторюємо: «ПЕРШЕ КВІТНЯ – БРЕХНЯ ВСЕСВІТНЯ», – і на крилах свободи втілюємо цей девіз у життя.

Раніше мені імпонувало це свято, але коли воно перейшло і на будні, почало набридати. Якби жінкам щодня дарували сердечка і зізнавалися в коханні, чи варто було б святкувати День Валентина???

Ми звикли захищатися безапеляційним твердженням: «Собаки брешуть». Але ж ні! Собаки гавкають, брешемо ми. З потребою і без, з натхненням і бажанням ми вигадуємо, відмазуємося і жартуємо... Не червоніємо, не соромимось, не задумуємося. Багаторічний досвід замінив наше скромне вміння на справжній талант.

Залишилося дуже мало людей, здатних висловити свою справжню думку з приводу будь-чого. Зазвичай ми просто прислуховуємося до вражень оточуючих і погоджуємося з найвигіднішим. Ми киваємо керівникам і авторитетам, усім шанованим і визнаним.

Ми обмінюємося усмішками, обіймаємося, і тільки наші спина чують ту рідкісну, вимовлену майже пошепки правду. Можливо, актуальніше вигадати День правди? Тільки хто насмілиться вийти з дому чи заговорити в це свято?!

Головний мінус брехні в

тому, що вона ніколи не осідає на дно, плаває собі на поверхні, чекає, коли її щось зачепить і викриє. Тільки це нас уже не зупиняє, ми завжди раді вигадати щось нове.

Виявляється, дива існують, і ми запізнюємося на роботу, бо нас викрадають інопланетяни, п'ємо безалкогольне пиво і п'яніємо, перебуваємо у кількох місцях одночасно. Усі співаки є насправді виключно голосистими і талановитими, на базарі продають ексклюзивний дизайнерський одяг, стіни справді мають вуха, тварини розмовляють, предмети ходять. І найголовніше – прочитавши цей матеріал, ви неодмінно станете мільйонером.

ПТАХА

Ольга Імашік

ТЕМНИК

НА ЦЬОМУ РУКОПИС ОБРИВАЄТЬСЯ(...)

Всі ми прекрасно знаємо, що 29 лютого буває лише раз у чотири роки. Відомий нам вигадник календаря вдало пожартував над тими, хто був змушений з'явитися на світ у цей день (...). А чому криза за останні півроку стала найбільш чутною теленовиною? Це ж найвеличніше шоу на Землі. У нас криза, у американців – depression, і всі так про це воляють, аби банально розбавити медіа-простір, забитий перекинутими автобусами, ісламськими розборками і авіакатастрофами. Криза не вбиває, і у цьому її головне достоїнство (...) Шевченкові 9 березня виповнилося б 195 років. Навіщо відзначати день народження людини, яка біологічно не змогла б прожити таку кількість років? Лише мертві генії можуть так довго існувати! (...) А у «Птасі» мало бути інтерв'ю, але з ним виникли труднощі... (...) «Хвилини Тисячі Мільйонів» – це гурт створений у 2003 році, учасниками якого є п'ять ковальських хлопаків: Саша (вокал), Сергій (гітара), Артур (сопілка), Ігор (бас-гітара) та відсутній під час розмов Макс, під владою якого знаходяться палички, тарілки і барабани (...).

А тепер безпосередньо переходимо до розмов із «ХТМ»:

ОЛЯ: Де ви загубили Макса?

САША: Він дуже зайнятий, бо працює на державу.

ОЛЯ: Зрозуміло, а коли ви усі познайомилися з її величністю Рок-музикою?

САША: З бабінного магнітофона «Маяка», свідомого життя і, звичайно, «бітлів» і ABBA.

ІГОР: Касета гурту Metallica, другий альбом.

ОЛЯ: Брехня дратує?

СЕРГІЙ: Дуже.

САША: Доводиться брехати, але не близьким, не колективу.

АРТУР: Брехня є брехня, як її любити?

ОЛЯ: За яких умов можна залишатися колективом протягом п'яти років?

АРТУР: Ми – друзі перш за все, і нас об'єднує музика. Бажання творити перемагає будь-які розбіжності.

ОЛЯ: Що за проведений разом час ви взяли для себе?

САША: Багато проблем, мук.

СЕРГІЙ: Фінансових, негараздів, злетів і падінь. Ми починали, коли скрізь був метал.

ІГОР: Він і зараз є.

ОЛЯ: Що б ви згодились продати за квиток на улюблений гурт?

СЕРГІЙ: Продав би щось лише за вхід на виступ власного гурту:-)

ІГОР: Набір старих струн.

САША: Жалюзи, якби вони у мене були, ну і ще навіть усе зібрання Кастанеди, а потім знову би збирав...

АРТУР: Є багато гуртів, на концерти яких цікаво навідатись, але останнє не віддав би ні за що.

ОЛЯ: Чи є у музикантів пенсійний вік?

АРТУР: Усі дружно поглянули на Сашика...

ОЛЯ: Як ви ставитесь до блаженних і божевільних?

САША: Хай живуть, аби нам не заважали.

СЕРГІЙ: Цікаво з ними співпрацювати.

АРТУР: Це нечесно щодо них, не стібайся!

ОЛЯ: Розкажіть про ваші стосунки із «Птахою».

СЕРГІЙ: Ненавиджу.

ІГОР: Ти навмисно нас сюди завела?

САША: А мені дуже подобається реклама нашого Гарика.

АРТУР: І Німця... (авт. Чувак, який на обкладинці)

ОЛЯ: Чим чи ким є наш міський андеграунд?

СЕРГІЙ, САША і АРТУР: Не існує його.

ОЛЯ: Як триматися на плаву?

ІГОР: Не тонути.

АРТУР: Одразу виникає асоціація з г...м.

ОЛЯ: Що цікавого з вами відбувалося під час виступів?

СЕРГІЙ: Коли хтось після того, як відіграли, закричав «Спасі ба, рад-ние!»

САША: Ми якось були хедлайнерами на одному з концертів, і наш виступ тривав 10 хвилин...

ІГОР: Коли у мене запитали, чи я читав Кастанеду.

АРТУР: Сашик облив мене пивом.

ОЛЯ: Коли вийде наступний альбом?

ІГОР: Він буде настільки застарілим, що ми не зможемо його заграти наживо.

ОЛЯ: На яких концертах ви ступали?

САША: Як на яких, на рокових. Були у Києві, Костополі, Львові, давайте приберешмо – Сідней, Нью-Йорк...

ІГОР: Дубно:-)

ОЛЯ: Які проекти вже реалізували і що у планах?

САША: «На зламі дня». Немає у нас альбомів...

АРТУР: А демки?

САША: У нас планується тісна співпраця з колективом «Джмоли» (халаявні записи шукайте в інтернеті).

ОЛЯ: Історія створення найвідомішої пісні.

САША: «Легенда «Сумніви». Спочатку ця божественна особа (Сергій) попросила мене поекспериментувати, а потім він мав покласти це на музику. Мені довелося записувати мелодію на мобільний. Виникало багато скандалів...

САША: Ми насправді не любимо виступати, нас заставляли, ми ніколи не хотіли, ми студійний гурт без студії.

ОЛЯ: Чи можна уявити світ без музики?

СЕРГІЙ: Я уявляю світ тиші.

САША: Можливо, але без нашого існування. Я – не уявляю, я залежний від звуків.

ІГОР: Інколи мені хочеться музики, а іноді – ні.

САША: Не уявляю, ти ходиш по вулиці, і ніде не звучить Вона, навіть усередині тебе...

ІГОР: Ну хіба, якщо вітер сприймати, як музику. Мені потрібно від неї відпочивати.

САША: А мені – ні. Я від одних мелодій переходжу на інші.

АРТУР: Ні! Музика завжди є, а як це аргументувати – я без поняття. Все мое єство пронизане нею, якби це пафосно не звучало.

САША: Йому навіть сниться, що у нього сопілка замість горла.

ОЛЯ: Чим ви займаєтесь у буденності?

САША: Кризую.

СЕРГІЙ: Читаю книги.

ІГОР: Я останнім часом дивлюсь фільми, граю на гітарі, створюю нові мелодії.

САША: Витрачаю гроші.

АРТУР: Ходжу на роботу, а те, що з часу залишається – нічим не займаюсь...

ОЛЯ: Ким ви ніколи не були б?

САША: Не був би собою.

СЕРГІЙ: Жінкою.

ІГОР: Політиком.

АРТУР: Філософом і космонавтом.

ОЛЯ: Ким ви є насправді?

СЕРГІЙ: Енергетичним потоком.

САША: Я є я.

ІГОР: Я є тут.

АРТУР: Наступне запитання.

ОЛЯ: А тепер кожен запитуйте один одного, мені набридло.

ІГОР: Саш, коли буде репетиція?

САША: Коли одужаю.

АРТУР: У чому сенс життя?

САША: Прожити його.

ІГОР: Коли закінчиться це інтерв'ю?

ОЛЯ: Це інтерв'ю не закінчиться ніколи. Воно триватиме вічно... ха-ха-ха.

Варто лише пороздумувати над тим, що то таке «Хвилини Тисячі Мільйонів» і ніяких аналогій не знайти. Вони не ганяються за модними тенденціями радіохітів, їх шизофренія належить виключно учасникам колективу, скорочена назва якого нагадує якісь заводи, машини. Наша провінція витримує важке звучання кількох закоханих у музику хлопців (...) Не дивуйтеся – це не «пташина» недостатність, просто у нашому інкубаторі відкрили відділ клонування, музичний кіоск (...) У Генпрокуратурі відновили розслідування загадкової смерті відомого українського композитора Володимира Івасюка. От диваки! Це ж минуло 30 років з часу, коли його знайшли у лісі під Львовом. Чому б їм не замаханутися на вирішення справ щодо смертей Кеннеді і Мерилін Монро, ги? (...) Відомий луцький гурт «Slap» у наступному номері (не факт) «Птахи» буде відповідати на нові запитання нашого кореспондента Світи Triassu Самчук (...) Хлопець, якого ти бачиш на обкладинці, уособлює усю міць альтернативного крила нашого видіння. Німець – це перемога зі сміхом на очах (...) Будь (...) Читай (...) Нас (...)

І так... Італія

Не всі італійці такі харизматичні, як Челентано, і не всі італійки такі спокусливі, як Софі Лорен, хоча й таке трапляється. У них переважно чорне волосся, карі, рідше зелені очі і смаглява шкіра. Засмагу вони обожують, ніжаться під сонцем аж до африканського відтінку і це, зважаючи на те, що всі вони переважно расисти. Якби була на то їхня воля, жоден іноземець не перетнув би їхніх кордонів. На щастя, у них є Папа Римський, який тримає двері відчиненими для усіх приїжджих (до речі, італійці вже котрый рік поспіль намагаються легалізувати проституцію і узаконити одностатеві шлюби, але Папа ніколи не дозволяє перетнути рамки моралі).

То ж чи то завдяки Папі, чи заздяки моїй мамі, мені вдалося побувати в Італії, країні, де іноземців більше, ніж корінних жителів. Заходячи у супермаркет, піцерію, кафе, книжковий магазин чи просто гуляючи вулицею, я чітко вирізняла свої обличчя. Бліда шкіра, світле волосся, блакитні очі і, звісно, мова. Справа навіть не в тому, що ми розмовляємо українською, справа в тому, як ми розмовляємо італійською. Вона звучить з наших вуст смачно, як борщ із макаронами. Змінені наголоси, закінчення, кількість і взагалі наявність літер.

Будьте обережні! Швидко звикаючи до того, що твою мову всі розуміють не більше, ніж каркання ворони, починаєш говорити все, що думаєш. Не чуєшся, як ляпнеш зайвого про того, хто, як виявляється, теж не місцевий.

Можеш і не намагатись пригощати їх цукерочками чи готувати наші страви. Ми у

них насамперед асоціюємося із Чорнобилем, а своє здоров'ячко вони бережуть. У них не заведено відкладати гроші на смерть, вони хочуть жити до останнього подиху. Ходити на танці, в кіно і ресторани, грати в карти (бачили б ви їхні карти: монетки, колоди, мечі – то вам не шістка, сімка, туз, валет) і бінго (лотерея), робити зачіски і манікюр у салонах краси – звичайний список пенсіонера.

Субота – чорний день тижня, потрібно нашвидкуруч поспішати і летіти за покупками, щоб встигнути до 12.00. З 12.00 усе завмирає до 15.00 (навіть деякі автобуси зняті з рейсів), щоб знову ожити до 20.00, а тоді все починають до понеділка. У неділю ніхто не працює, тому більшість італійців (і не тільки) можна застукати за розгляданням вітрин (як чоловіків, так і жінок).

Короткі перебіжки з магазину в магазин і протискання між рядами з пакетами, що ростуть

ПОДорожНИК

Оде Італійка

ПТАХА

в руках швидко, мов проліски навесні, – звичайна суботня зарядка.

Із закінченням сезонів починаються розпродажі. Саме в цей час італійці ходять за покупками (ну люблять вони дизайнерський речі за півціни). Одяг у них переважно чорний.

Ваші пошуки чогось кольорового, якщо пощастить, увінчаються хіба синім чи сірим. Хоча минулого року всі крамниці були усіяні жовто-зеленим (як і у нас). Стиль у них досить шаблонний – ніби з манекену, жодного польоту фантазії, все надто передбачувано. Молодь рідко вражає оригінальністю – здебільшого суцільний інкубатор. Хлопці зі спущеними штанами і випущеною на волю білизною, дівчата в обтягуючих чорних штанах, верх – спортивні кофти і моднячі майки. Коротких (типу широкий пояс) спідниць не знайдено, на високих підборах ходять лише найвідважніші, зі взуття переважають кросівки, черевики, зручні туфлі та босоніжки на невисокій платформі.

У вихідні всі або їдуть в ресторан, або на пікніки. Вічно-зелена трава, запах весни ще взимку, пожовкле листя ще влітку, дощі, як із відра, вітер, що пронизує, здається, навіть кістки, і пекуче сонце – такі погодні умови чекають на вас в Італії. Усі страви італійської кухні ви зможете скуштувати за тиждень, але забути не зможете ніколи. Це дуже смачно і корисно.

Піца (та, яку готують у нас, – лише млинці з кетчупом) у всіх можливих варіаціях. Моя улюблена з чотирма видами сиру (один з яких горгонзола з пліснявою). Салат, саме салат, він у них один. Неймовірна кількість зелені усіх можливих відтінків і смаків, сир – моцарелла, рибна консерва, овочі, оливкова олія. Тортеліни – це ніби маленькі жовтенькі пельмені, їх подають зі сметаною (вона у них не кисла, а солодкувато-вершкова) або з бульйоном. Тільки їх бульйон це не те, що ви подумали: варять його з найкращих видів м'яса і овочів, колір у нього золотий. Лазанья. Від одного слова у голові паморочиться (куштувати її варто лише там: у нас так не повторять) листове тісто з м'ясним фаршем, сиром і помідорами. Смачно, але калорійно. Італія не для тих, хто сидить на дієті. Макарони готують з помідорами, сиром і базиліком.

У ресторанах з напоїв лише вода, «фанта», «кола», кава (чаю вони майже не п'ють) і алкоголь. Вино і вода, з газом і без. Кава міцнуча, у двоковткових порціях, капучіно (це вже ви спробуйте в кафе) пінне, гарячий шоколад – густий. Тістечка їхні мене не вразили, тірамісу і ще там щось. Не, тут за нами першість. От морозиво – інша річ. Натуральне, вагове, а видів скільки! За все життя не перекуштувати. Як пригадаю полуничне з «живих» ягід, плачу.

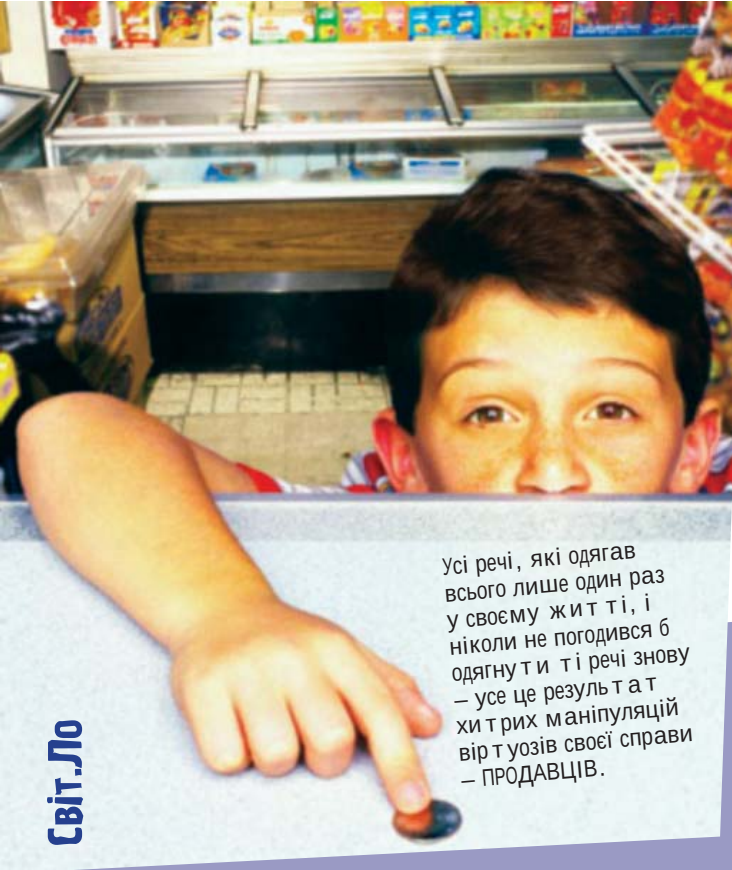
Італія надзвичайно гарна, домашня і затишна. Там усе перевірене часом: немає нічого нового і суперечливого, лише вічне. Жодних хмарочосів – тільки невеличкі кількоповерхові будиночки, переважно жовті. Кожен клаптик землі задіяний: виноград, персики, апельсини, мандарини, ківі, полуниці...

Видатні місця цієї надзвичайної країни я змогла б перерахувати на пальцях ніг, лише будучи сороканіжкою, тож про це ні слова, таке треба бачити на власні очі. Лишилось тільки передати привіт від моєї сестри Юльки двом котам з Колізею.

ПТАХА

Усі речі, які одягав
всього лише один раз
у своєму житті, і
ніколи не погодився б
одягнути ті речі знову
— усе це результати
хитрих маніпуляцій
віртуозів своєї справи
— ПРОДАВЦІВ.

Точка зору № 1

Ти накопичуєш потрібну суму грошей для плідного та веселого шопінгу. Ти рішує налаштуватися скупити півміста і-щетрощки. Йдеш до магазину, в бутіч на ринок... і наштотухуєшся на одну суттєву перешкоду, яка стоїть між тобою та новим придбанням, хоча вона перешкодою і не мала би бути, а навпаки — виступати твоїм провідником і головним «порадником» у виборі шмаття, косметики чи їдла. Але замість допомоги ти отримуєш лише погані настрої та відсутність більш-менш нормальної покупки. Та перешкода — то продавець. Чому?! Самі дивіться.

Продавець — то визначальний фактор того, чи ти купиш сьогодні щось, чи не купиш ні-

коли і нічого. Якщо у продавця немає настрою щось тобі сьогодні продати — значить, тобі не пощастило.

Буває, що ти приходиш до магазину, а:

- тебе змушують чекати без поважної на те причини, бо та тьотка вирішила, що вона мегакрута, і обслуговує, окрім тебе, ще 5-х покупців, не обслуговуючи нормально, при цьому, нікого, змушуючи чекати, нервувати і дратуватись.

- Ти поспішаєш, у тебе нагальні справи чи термінова зустріч, на яку ти й так спізнюєшся, в маму/тата, коханої/коханого друга якесь свято, йолка, та може навіть у тебе самої якесь свято, і ти вискочила з дому на хвилику по одну дуже-дуже потрібну тобі річ, і в тебе немає часу чекати, а ти прибігаєш до магазину, а продавець розслаблено та ненапряжно розгадує дуже-дуже цікавий кросворд,

Клієнт VS. Продавець: хто кого?

чи п'є кавку, чи втикає в телік, бо якраз показують її улюблений серіал, чи плює семкі, чи не може відірватися від слізливосопливого любовного роману, чи розмовляє по телефону, чи з «падружкою, яка забігла на минутку спитати, як у неї, продавця, діла і пабєжать дальше», а ти тут присунулася зі своїми проблемами, і ніби не бачиш, що вона занята!!!

— Тебе ігнорують і обслуговують усіх, окрім тебе, бо ти присунулася в такий «прілічний» магазин у порваних штанах, з незрозумілою зачіскою, якійсь божевільній майці та ще й у кедах. Мало того, що ти виглядаєш якось не по-людськи, та й ще й років тобі дають не більше 15-ти, що автоматично переводить тебе в розряд не клієнтів, а дитини ніпанятної, яка нічого, окрім чупа-чупса (як вони помилково собі думають) купити не зможе. І нікого не цікавить, що ти вже закінчила університет, і в кишені в тебе не орбіт кідс, а пара сотень гривників, які ти хотіла б радо витратити, тільки от продавці тут хамки, і купувати в НИХ ТИ ніц не будеш.

— Ти хочеш купити одну річ, а тобі намагаються продати щось зовсім інше. Ти просиш показати тобі річ зеленого кольору, а тобі показують синього. Коли ти просиш в горошок — тобі дають у смужку, при цьому завзято запевняючи тебе, що саме синє, і саме у смужку пасує тобі ліпше, аніж той жажливий зелений, якого в неї, до того ж, і нема!

– Найстрашніше, коли ти йдеш на закупи, точно не знаючи, що ти хочеш купити. Бо тоді ти найбільш відкрита для атак і маніпуляцій продавців.

– У тебе просто неперевершений настрій. Ти позитивна і весела. Ти радісно заходиш до магазину і відразу настановуєшся на зле обличчя продавця, яка не те що не відповіла на твоє привітання, вона ще й відразу ж дала зрозуміти, що вона не в настрої сюсюкатися з тобою, і взагалі, йшла б ти ліпше шукати щастя в іншу крамницю...

Так, хтось може казати і переконувати, що бідним продавцям теж тяжко-тяжко, адже клієнт – то теж, буває, не найприємніша істота – божа кульбабка, зі своїми тараканцями та перебірливостями в голові. Але заради бога, посміхайтесь! Не будьте поганими тьотками і поважайте своїх покупців! Може, тоді всьо буде інакше!

Удачі клієнтам із закупами, а продавцям – із серцевими каплями.

Точка зору № 2

Нас уже давно не оцінюють як професіоналів. Наші зарплати не задовольняють наших

амбіцій. Сприймаємо роботу як хобі.

Вітаєшся, пропонуєш, жартуєш, розсипаєшся цукром, стікаєш сиропом і важко падаєш на стілець від почутого у відповідь: «А чого так дорого? А з іншими гудзиками, тканиною, орнаментом, хутром і фасоном у вас не знайдеться? Та я не мірятиму, що ви мені пхаєте цей жак! Ну що, я підробки від оригінала не відрізню? Та в сусіднем контейнері таке саме за пувчини!»

Після багатьох спроб починаються метаморфози. Ваше ставлення до появи потенційного клієнта нічим не відрізниш від реакції на його відсутність. Ви, солодко позіхаючи, продовжуєте розгадувати кросворди, розмовляти по телефону, їсти котлети... і на б-е: «дєвушка я ізвіняюсь, ви тута продавець?» – видаєє свій, напам'ять завчений, текст: «Мужчина, там же пише, що руками не трогати! Воно дороге стоє» або: «Та нормально воно подасться, більший размер на вас висітїме. Який дірманти? Це кожа тихого американського бірімота».

Нахабство породжує нахабство. Що посієш, те й пожнеш. Щось мене не влаштовує це виправдання. Мій кіт, коли хоче їсти, починає кусати мене за

ПТАХА

Світла і Оке

Світло

ноги, але ж я не кусаю його у відповідь, я його годую.

Мені ніколи не вдалося розмовляти при клієнтах по телефону (раніше я працювала продавцем). Це був ніби рефлекс: хтось заходить – я вимикаюсь. Хоча найчастіше дарма, бо це були не клієнти, а так, люди на прогулянці, я ж усе одно ні хвилини не проводила в бесідах. Мені не важко було по двісті разів повторювати одне і те ж, відкривати і закривати, складати і розкладати... тільки от було дуже неприємно, що ніхто ніколи не дякує, сприйме

все як належне. Натхнення у всіх вистачає лише на скарги та претензії.

Все ж, не зважаючи ні на що, як продавці, так і покупці бувають і приємні, і чемні. Вітаються, радять, радяться, вислуховують, роблять знижки і бажають приємного дня.

Хотілося б згадати одну проблему, яку я останнім часом помічаю все частіше. Продавці намагаються не втратити клієнтів, починають обслуговувати всіх одразу і створюють повний хаос.

Першому ще не розказали, другому недопоказали, вже третьому кивають. Чи не краще обслуговувати одного клієнта? Іншого ввічливо попросити кілька хвилин зачекати.

Головне пам'ятати: на їхньому місці можете бути і ви.

«ДЕТОНАЦІЯ РУХУ»

Масова, просто поголовна танцювальна істерія охоплює простори України. Назва їй Tecktonik. Танцювальний стиль, який поширився Європою, нарешті дійшов і до нашого брата. Про Tecktonik нашої молоді в основному стає відомо через відео-інтернетресурси, такі як YouTube і Dailymotion, на які за короткий період часу злили гігабайти матеріалів з виступів, баттлів, дійшло вже й до відеоуроків на Tecktonik.

Але давайте трішки більше дізнаємося про цей стиль.

На початку XXI ст. вечірки в Бельгії пропонували музику в стилі Hardtech, Hardtrance, а також Euro Dance. У той час найпопулярнішим стилем був Jumpstyle, ідея якого полягала в тому, щоб стрибати, рухаючи однією ногою (потім іншою) назад-вперед у такт басів. Тодішні вечірки були схожі на теперішній Tecktonik.

Зараз це вже мегапопулярний рух, а розпочав він свою історію в Парижі у 2000 році – у приміському клубі «Metropolis». Одна з вечірок називалася «Blackout»; спочатку її резидентом був Mc Adrian з Radio Fg. Стиль музики (Electro і Trance) був менш жорстким і досить комерційним. Протягом 5 років інша вечірка «Tecktonik Killer» пропонувала бельгійський Techno, Hardstyle і Warm up electro. Тоді перша вечірка представляла живий виступ Shakedown, а друга представляла Philippe B. у записі. Паралельно проходили вечірки «Digital Trance», музична програма яких була жорсткіша, і які можна зрівняти з тим, що зараз і має назву Tecktonik. Пік за роком вечірка «Tecktonik Killer» залучала все більше і більше людей. Близько 8000 людей приходять на кожну вечірку «Tecktonik Killer», куди запрошуються найвідоміші ді-джеї зі всього світу. Через деякий час вечірки «Tecktonik Killer» проводяться і в інших паризьких клубах. З часом Tecktonik стає знаковим брендом. З 2006 року можна знайти компіляції «Tecktonik Killer». На вечірках «Tecktonik Killer» збиралися молоді люди, які прагнули бути «несхожими на інших». Цей стиль вперше виходить на загал на фестивалі «Paris Techno Parade» 15 вересня 2007 року.

В інтернеті з'являються сотні відео з клубів з молодими танцюристами або записи данс-баттлів, що влаштовуються на вулицях або в танцювальних школах. Перше покоління Tecktonik носило взуття з рівною підшовою – відоме як Buffalo. Також зазначай вони одягали білі рукавички і тримали в роті соску. Соска служила перешкодою для підйомів, спровокованих екстазі. Хлопці й дівчата, і справді, нагадували малих дітей – у сенсі, що переступали межу між «запалювати» і «спалювати себе», вони хотіли почуватися заводною іграшкою на батарейках, забуваючи, що «заведені» на кілька вечорів, згодом вони опинялися на зваліщі – з непридатними для ремонту механізмами. Подекуди й зараз можна зустріти клаберів, які для підкреслення свого образу гоцають на рейвах з цим дитячим атрибутом, швидше за все не знаючи його історії, або надавши йому іншого значення.

З часом молоді клабери почали все частіше виходити на вулиці і влаштовувати баттли з тектоніку поза клубами, як колись це робили знамениті Hip-hop і брейк-данс баттли. Поняття ж Tecktonik стало більш чітким. Отож, наразі маємо Tecktonik – відомий також як tck, vertigo, Milky Way, – танцювальний стиль-мікс, що ґрунтується на базі хіп-хопу і техно. У танці Tecktonik активно використовуються руки із включенням елементів різних напрямів, але в ньому залишається оригінальність і новизна. Tecktonik об'єднує безліч сучасних танцювальних стилів, несучи в собі синтез різних культур. Залежно від переваг і власної індивідуальності танцюристи Tecktonik додають в нього Hip-hop, C-walk -Boying, Popping, Waving, Tutting, Liquid Pop, Vouging і тд.

Найвідомішими творцями музики у стилі Tecktonik є Dim Chris, Dess, Miss Hiroko, Mondotek, пізніше David Guetta, Dirty South і Yelle.

Зовнішній вигляд у цих танцюристів досить цікавий: звужені джинси чи брюки, «маленька» футболка з малюнком (частіше із символікою тектоніка), білий ремінь, напуль-

сники, гетри яскравих кольорів на руках, кросівки баскетбольного стилю, використовуються чорно-білі кеди-шахматки. Футуристичні або готичні зачіски і яскравий макіяж, часто з елементом зірки біля одного ока. Стиль Tecktonik запозичує елементи кіберпанку, а неонові кольори нагадують new-rave хвилю в Англії: флуоресцентні кислотні кольори, нарукавники, вузькі футболки повертають у моду, як у покоління rave-музики в 1980-х. Нові люди, що приходять у цей танцювальний стиль, стали вносити демократію у вибір одягу. Тепер будь-який тектонік-дансер може одягати що завгодно, починаючи від балахона і широких бавовняних штанів, закінчуючи шортами (що рідко використовується, але буває в командних виступах) і голим торсом. У багатьох людей з'являється власне відчуття стилю, що суттєво урізноманітнює танець.

У клубберів з'являється енергетичний напій Tecktonik Killer. Так само з'являється велика кількість продукції з символікою Tecktonik Killer: футболки, бейсболки, кофти, шнурки і т. д.

Засоби інформації, які довгий час нехтували цим стилем танцю і цими вечірками, почали ними активно цікавитися. Як то кажуть: припекло...;))

Після того, як французи «Yelle» випустили відео на хіт «A Cause Des Garçons», в якому троє парубків дуже живо виконували техніку Tecktonik, атаку танцювіль тектонічними рухами зупинити було вже неможливо. Та і чи треба було? – усі так раділи, що навіть Французьке Міністерство Культури підтвердило існування цього виду сучасного танцю.

Тогочасні фанати тепер жалкують про успіх, викликаний вечірками в Metropolis, оскільки Tecktonik стає просто модою, ще одним способом молоді ідентифікувати себе в новому колективі. А культурі необхідний час для розвитку. Рух страждає від того, що це торкнулося великої кількості людей. Багато що потрібно ще доробити в музиці, танці, стилі одягу.

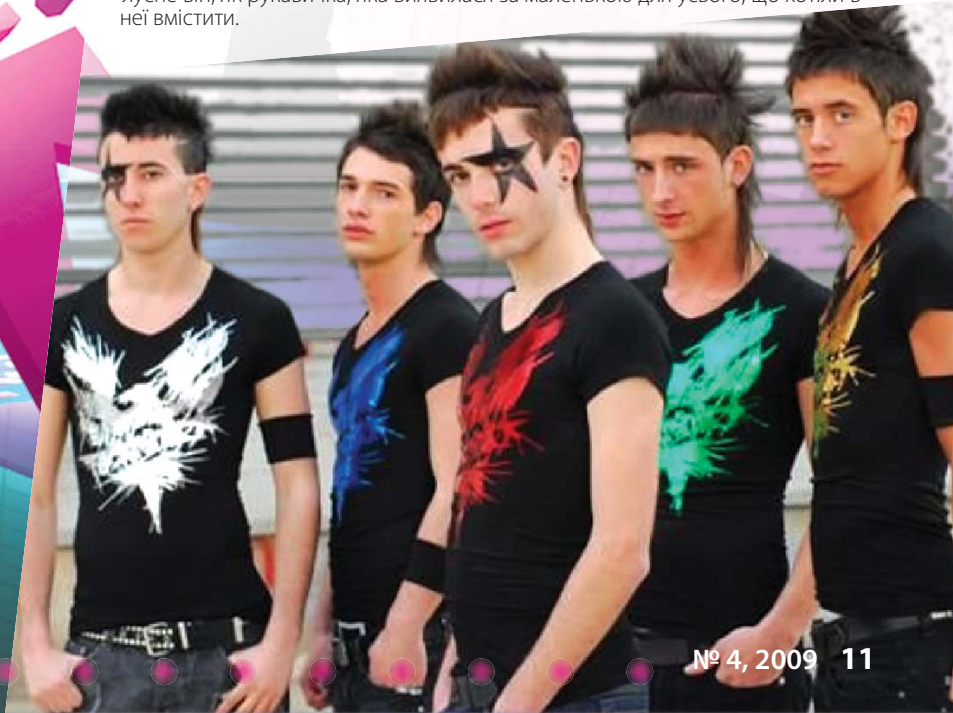
Час покаже, чи дійсно Tecktonik Events стали винахідниками нової французької культури, яка починає поширюватися світом. Tecktonik об'єднує в собі безліч стилів різних танців, безліч слідів різних культур, побачимо, чи не лусне він, як рукавичка, яка виявилася за маленькою для усього, що хотіли в неї вмістити.

ПТАХА

АТУМ

АТУМНА СТАНЦІЯ

Чому годинник завжди сумний?

ЗАЖОВАНА ПЛІВКА

Максим Ванура

ПТАХА

Окрилені часовим безумством люди рухаються вперед. Хтось із розумних казав, що наше минуле – це смерть, яка постійно біжить за нами і в одну мить неодмінно наздоганяє. Стрілка старого потріпаного життям механічного годинника теж вітає від зупинки. Їй не потрібен відпочинок, її роль – це втеча, безкінечна карусель на циферблаті. Але один необережний рух – і такий цінний раритет з розбитим скельцем тихо пошиптує на підлозі: «тік-так». Чи буде він рухатись далі – залежить від кожного з нас.

Час обмежує нас і поширює паніку. Зло непереборне у катастрофах обставин. При цьому на іншій шальці терезів неодмінно лежить щось хороше. Те, що виховує у нас силу протидії. Біль за втраченим завжди буде безцінною кінематографічною складовою успіху того чи іншого фільму.

Мексиканський режисер з довгим латиноамериканським іменем Алехандро Гонсалес Іньярріту привчив глядачів до серйозності власних фрагментарних жажіть.

ПРО ВИРОДКІВ І ЛЮДЕЙ

У своєму дебютному повному метрі із претензійною назвою «Сука любов» (2000 р.) режисер розкриває світ шаленої Мексики 90-их, надто схожої на Україну, тому дивитися цей реквієм за мріями неможливо без песимістичного мандражу. Для зав'язки історії сценарист Гільермо Арріага вибрав, звичайно ж, тра-

гедію, в якій однаково обділеними залишилися люди різних вимірів: бідова сімейка бандюків і світська фотомоделька. «Сука любов» – це альманах трьох історій, склеєний на перехресті жажливою автокатастрофою. Кров, що заливає скло, знайомить нас із неестетично цікавою історією голодних ідіотів з мексиканських нетрів. Два брати: агресивний Раміро (разом з дружиною Сусанною) і добрий Октавіо – мешкають під одним дахом із матір'ю. Обоє заробляють гроші, оминаючи закон: Раміро періодично грабує супермаркет, у якому працює, а Октавіо використовує пса, зграбаючи грошенята на собак боях, у яких його чотирилапий непереможний. Між ними зав'язується заочна боротьба за Сусанну. Кривава помста обставин заганяє Раміро в могилу, а Октавіо (у блискучому виконанні ще невідомого актора Гаеля Гарсія Берналя) втрачає все, що так легко потрапляло в його руки, загублюючи разом і повноцінне існування довгої зірки реклам, в автівку якої він врізається на повній швидкості. За кілька годин до цієї події коханець Валерії подарував їй квартиру. Страшна травма ноги викликає необоротні реакції, які призводять до ампутації (у повному сенсі) кар'єри. Психологічне напруження підсилюється зникненням її пса через дірку у підлозі під паркетом. Собачка чи не єдиний її друг скавучить, а вона не може йому допомогти вибратись із полону бруду і щурів. Згодом коханець знаходить все-таки пса, але з жахливими ранами від укусів. У третій історії, яку частково режисер розкривав нам протягом усього фільму, ми бачимо старого бонжа, що є чи не єдиним більш-менш позитивним персонажем стрічки, хоч він і практикує виконання замовних вбивств. У сваволі панування нікчем саме ця відлюдькувата особа, що зробила у власній халабуді притон для собак, не викликає негативного

осаду. До нього звертається один незнайомий респектабельний чоловік, що бажає смерті власного брата, нібито конкурента у бізнесі. Старий погоджується виконати цю брудну справу. Але він не викликав би справедливих емоцій честі, якби не зробив із вбивства приклад суду. Брата, якого було замовлено, він прикував у власній квартирі, а іншого теж підловив і привів туди ж, аби вони подивилися один одному у вічі. Соціальний і гуманістичний пафос фільму «Сука любов» викликав резонанс. Режисера помітили.

РОЗРАХУЄМОСЯ ПІСЛЯ СМЕРТІ

У 2003 році світ побачило нове павутиння мексикансько-американського виробництва під назвою «21 грам». Три герої, але тепер це не окремі історії кожного з них, а розкиданий час, який змушує глядача збирати ці дрібні шматки історії у хронологічну послідовність, себто лише продивившись половину картини, можна об'єктивно роздумувати, чому герої Шона Пенна при смерті, а всього через дві хвилини абсолютно здоровий. За визначенням Іньярріту, неважливо, що і коли трапляється. Головне – це невідворотність будь-яких ситуацій. Годинник не зупинити, і висновки про минуле робити складно. Лише кіно спроможне на це. Повертаючись додому, батько (із двома доньками) телефонує дружині (Наомі Воттс), аби повідомити про повернення. Але минає кілька годин, і у квартирі ніхто не з'являється. Наступний телефонний дзвінок сповіщає героїню Наомі Воттс про трагічну загибель її рідних під колесами автівки священника (Бенісіо Дель Торо), який одразу ж утік з місця пригоди. Іронія у тому, що цього дня він поспішав на вечірку, присвячену його уродинам. Побувавши шоку, він вирушає у поліцію із каяттям. Майстерна трагічна роль матері Крістіни у виконанні

Наомі Воттс, яка міцно закріпила за собою амплуа вічної страждальниці, вражає до марафону мурах по тілі. В одну мить вона утратила все. Але це ще не всі повороти у складному лабіринті Алехандро Гонсалеса Іньяррріту. На обліку в лікарні є смертельно (якщо не зробити негайно пересадку серця) хворий Пол (Шон Пенн). Аби врятувати життя незнайомця, героїня Воттс погоджується на те, аби йому імплантували серце її загиблого чоловіка. Звідси починається фантастика: Пол із новим серцем розшукав самотню депресивну Крістину, у них виникають інтимні стосунки. Разом вони намагаються помститися священику, але, як завжди в Іньяррріту, все перевертається навколо важкого усвідомлення неможливості змінити минуле. Усі три головні персонажі зазнають у своїх планах поразку. Вони як маріонетки у театрі, де всі ролі написані кимось позаземним. Чудове музичне тло гітарного бринькоту створює ефект досконалого смутку, який оцінили нагородою у Венеції двома номінаціями на «Оскар».

ТРУДНОЩІ ПЕРЕКЛАДУ

Натрапляючи очима на плакати центру зайнятості «Не залишись на узбіччі життя», жахаюсь більше, ніж від будь-якого тріллера із відпилюванням кінцівок. Цинізм державних інститутів нокаутує: людина із простягнутою рукою, виявляється, є тепер не проблемою цих самих байдужих до «гласу народу» установ із пузатими дядьками, а їх головною страшилкою смиренним представникам відсутнього в Україні середнього класу (тобто всім нам). Хочеться прокинутись у місті без бігбордів і телевізорів, з якими назавжди зникнуть політичні провокатори внутрішніх і міжетнічних війн. Важко назвати «Вавилон» (2006 р.) – третій фільм Іньяррріту – вагомим громадянським чи соціальним рупором. У своїй погоні за оригінальним сюжетом режисер скотився до банального фільмування штучних трагедій ніби перекладених у вінок непорозуміння. Американське подружжя туристів (Бред Пітт і Кейт Бланшетт) у пошуках усамітнення подорожує пустинною первісно-примітивною державою Марокко. Там маленькі хлопці вільно користуються зброєю і, намагаючись перевірити власне уміння стріляти на дальній відстані, цілять у туристичний автобус. Куля непомітно влучає (і спричиняє поранення) в героїню Бланшетт, яка сиділа біля вікна... У цей час у США мексиканка доглядає за дітьми вищезгаданих персонажів, але у її сина в Мексиці весілля, на яке вона не може не потрапити. Ніяк без згоди батьків бере дітей у свою країну. Мексиканське свято вдалося, але під час повернення у Штати прикордонники помічають нетверезий стан водія машини... І знову драма безвихідних ситуацій, корінне непорозуміння американців і мексиканців. Абсолютно непрописане виглядає японська лінія сюжету в цьому інтернаціональному «Вавилоні». 7 номінацій на Оскар, призи у Каннах за «Вавилон» – це ніби втішання Алехандро Гонсалеса Іньяррріту «заднім» числом. Єдиний позитив – це деякі справді вражаючі моменти, але вони все одно більше підходять під розмір короткого метру. Не залишаючи ніколи глядачам солодких слів «хепі енд», режисер сам залпнувся у власних тенетах пластмасових трагедій. Жажнулися, здивувалися, відсахнулися, забули – так можна простежити враження від «Вавилону». Нікому не близькі усі ці геополітичні штуки. Ми мешкаємо лише під час напівсонного ранку і стомленої ночі. Усе, що навколо, – це час. Хода секунд знову б'є у скроні, хвилини відбиває життя. А ви полагодили свій годинник?

РОНЯ про «21 грам»...

Історія досить життєва, неординарна. Це може трапитись лише з американцями... Слов'янські люди на таке не здатні.

Ведеться своєрідна боротьба між життям і смертю – це найбільш яскраво виражене у цій стрічці. Джек намагається померти, а життя дає йому шанс на існування. А хтось хоче жити, але смерть його несподівано наздоганяє. Така життєва несправедливість.

Щодо релігії, то, як на мене, вона у фільмі показана неправильно: Джек шукає у «бозі» спасіння, а потім сам відмовляється від Нього у тюрмі. Це ніби ілюзія людська: за щось у житті зачепитися. Джек був бандюганом і хотів врятувати душу, шукав двері у рятівну кімнату і не знайшов. Бажав знайти Бога, а зустрів смерть...

Життя – це кіно, а кіно – це життя, тому все показано у фільмі можливе.

Як на цей фільм, добре підібрана музика, така таємнича і її небагато. Дуже класно грає Наомі Воттс...

Сильне кіно, є філософські питання, релігійні. Можна задуматись: чи варто вірити і як, і в кого.

Це фільм для кількаразового перегляду. З кожним наступним переглядом виникають нові думки про існування людей. Дуже важливо дивитися «21 грам» наодинці. Усі фільми Іньяррріту по-своєму хороші. Так мало хто знімає...

«Техно –
це музика,
що звучить,
як технологія»

Хуан Аتكінс

ТЕХНОЛОГІЯ МУЗИКИ

У часи прогресуючих наукових відкриттів, коли поруч з людиною завжди стоїть машина, коли наша діяльність напівавтоматизована, ми, хочеш-не-хочеш, стикаємося із трансформацією людських цінностей і смаків. Навіть у глибинному світі мистецтва, світі відчуттів технічний прогрес залишив свій помітний відбиток.

Неперевершеність музики в тому, що вона завжди була живою, емоційною, неоднозначною. Гітара ридала, барабан диктував ритм, голос створював настрій – щоразу по-різному. На зламі XX століття це перестало бути обов'язковим. Електронне обладнання за допомогою умілих рук людини, навіть без музосвіти, почало володіти усім спектром звуків, з'єднуючи їх у цілісні продукти. Воно створило нову музичну генерацію, нове синтетичне звучання. Створило музику техно.

Словом «техно» часто називають всю музику, яку продукують електронні інструменти. Техно – як одна з її гілок – це звучання із яскраво вираженою штучністю: механічний ритм, гучні барабанні баси. Вона динамічніша за музику хаус, але так само характеризується систематичними повторами окремих елементів у межах одного треку.

«**KRAFTWERK**» – найперше ім'я, котре фігурує на початку еволюції техно. Німецький квар-

тет, створений у 1970 році популяризував електронну музику у всьому світі. Їхня творчість створювала відмінно нове враження у порівнянні з іншими музжанрами. Вона перенесла у майбутнє, у світ роботів, машин, кіборгів, штучного інтелекту, космосу. «The Man Machine», «Computer Love», «The Model», «Pocket Calculator», «Elektro Cardio-gramm» – назви

говорять самі за себе. Перший альбом «Autobahn», отримавши виключно схвалення, підтверджував, що це особлива музика, музика з майбутнього, що йде в майбутнє. Далі – альбом «Radioactivity» – мелодійний та надреальний, про радіохвилі та матерію, із вокалом з генератора і вокодера та словом KRAFTWERK, вистуканим азбукою Морзе. І кожен новий реліз – як доказ геніальності, величчя та впливості на смаки слухачів.

Саме ця впливовість і стала поштовхом до музичної кар'єри першовідкривачів техно-музики, трьох друзів **ХУАНА АТКІНСА, ДЕРІКА МЕЯ ТА КЕВІНА САНДЕРСОНА**. Захоплюючись електронікою Kraftwerk, Funkadelic, Bootsy, електро-попом Gar-

Ньюмена, Ultravox, E=MC2 та багато чим ще, вони намагалися зазирнути глибше простої фонетики електрозвуків. Їх цікавило: ЯК? ЧОМУ? КОЛИ? народжуються треки, які відчуття переживає їх автор, і що він туди вкладає. І так вони у 1980 році в Детройті вперше стають за пульт, щоб спробувати себе в ді-джейському мистецтві.

Перші кроки були несерйозними і не надто вдалим. В Хуана, Кевіна та Деріка були лише магнітофон і сяка-така вертушка, на яких вони в буквальному сенсі «склеювали» різні треки в один. Потім експерименти перебазувалися до студії одного з їхніх знайомих, де в розпорядженні була дещо краща апаратура. Там і з'явилася назва їх команди

– Deep Space Soundworks.

Дні практики міксування, семплування та зведення – і презентація творчості слухачам. 1981 рік, вечірка спільного друга, хедлайнер – DJ Ken Collier – і найбільший провал музикантів. Вони грали на розігріві – танцмайданчик під час сету був практично порожнім. Потрібно було більше досвіду, більше практики. Аتكінс, Мей, Сандерсон відточують техніку міксування, створюють нові треки і починають організовувати свої власні вечірки. Але вони не проходили, як зазвичай, у нічних клубів, а у пабів і барах. На цю фішку клали клятери і, як результат, творчість Deep Space Soundworks обростала публікою.

Перший трек у стилі техно

I ♥ TECHNO

був записаний у 1985 році Хуаном Анкінсоном під псевдонімом Model 500. Назва йому була «No UFOs». Дерік Мей під псевдонімом Rhythm is Rhythm також випустив свої, серед них «Nude Photo», «Strings of Life», за якими вже можна судити про техно-музику як про окремий музичний стиль. Було засновано лейбл Transmat, який працює і досьогодні. Поступово ді-джеї завоювали чималий успіх.

У той час (а це друга половина вісімдесятих) у Великобританії і в усій Європі на вершині популярності була хаус-музика. А оскільки у неї з техно було чимало спільного, музику Deejay Space Soundworks прийняли за хаус. Ротація на англійських радіостанціях

дадала їй ще більше прихильників – і у 1987 році у бірмінгемського ді-джея Ніла Раштона виникає ідея видати підбірку ліцензованих треків детройтської музики. Була лиш одна маленька проблема – назви цій музиці досі не існувало. Ідея прийшла разом із Хуаном Анкінсоном,

який запропонував додати до компіляції трек «Techno Music». Проблема була вирішена, збірки дали назву «Techno! The New Dance Sound of Detroit», і музика отримала ім'я – техно.

Релізу потрібна була розкрутка. Тому журналісти Стюарт Косгроув (журнал The Face) і Джон МакКреді (журнал NME) беруться за написання статей про нову детройтську музику. У своїх інтерв'ю Мей, Аткинс та Сандерсон просто приголомшили як журналістів, так і читачів. Вони розповідали про те, що техно-музика є не лише злітком звуків, які спонукають тіло рухатись. У ній є душа, є сенс, є ціла філософія, прихована за мелодикою та ритмом. І публіка повірила їм, і вірить до сих пір. Техно-трийця ввійшла в історію.

А далі була Європа. Техно розвивався в Німеччині, Бельгії, Швеції. Саме на бельгійському лейблі R&S записав свою першу платівку знаменитий Aphex Twin, після чого і понеслася стрімко вгору його музична кар'єра.

З популяризацією електронної музики Європою пішла хвиля рейвів та open-air фестивалів. «Summer of Love» та «Sunrise» у Великобританії, «Technivals» у Франції та «Love Parad» у Німеччині, «Метро», «Полігон», «Тоннель» у Санкт-Петербурзі. У нас в Україні – це щорічний «Kiev Techno Fest», вечірка «Play Techno» на Канзатипі та інші рейви.

З детройтського техно, яке тепер є окремим підстилем, в 90-х роках в Європі з'являлися нові техто-стили. Мінімал-техно – дуже популярний

сьогодні жанр електронної музики, який грають ді-джеї Richie Hawtin (псевдонім Plastikman), Roman Gertz, Ricardo Villalobos, Tiefschwarz, Poland Casper, DJ Sender, DJ Spartaque, DJ Beauty та багато інших – повністю виправдовує свою назву. В ньому мінімум звуків та яскраво відчут-

ні звукові пустоти, атональність. Ейсід-техно сягає своїм корінням до британських рейв-вечірок, які мали ідентичну назву. Цій музиці характерні синтезаторні басові та сольні партії та мало повторів. Ейсід-техно ді-джеї – це Lawrie Immerson, Rowland the Bastard, Henry Cullen, The Liberation DJs. Хард-техно і його німецький варіант Шранц (Schrantz). Більша частина цієї музики – неофіційні мікси чужих треків, мікси з монотонним звучанням, швидким темпом і важким звуковим рядом. Назва утворена від двох німецьких слів: schreien (кричати) tanzen (танцювати). Представники: Jason Little, Matt M. Maddox, DJ Rush, Robert Natu-... Інші розгалуження техно – це експериментал-техно, техно-даб, техно-бас, електро-техно.

Існують ще й окремі стилі, які злилися з техно-музикою, такі як техно-диско (Haddaway, Double You, Corona), техно-данс (Maxx, E-Rotic, Culture Beat), техно-джаз (Dooop, Free Soda, Ritz), техно-реп (Snap), софт-техно (2 Unlimited).

Техно не має розпіарених облич, пафосу, це ілюзорна, гіпноізуюча, бездонна у своєму сприйнятті музика. Вона не повертається до легенд та витоків, вона спрямована в майбутнє. Але, навіть породжена машиною, штучними механізмами, музика техно несе для когось банальну енергетику танцюваль-данчика, а для когось – можливість розчинитися, поблукати уявою, зрозуміти суть, пізнати на хвилину свободу. Пізнати та зрозуміти ТЕХНОЛОГІЮ музики.

Мар'яна Галовняк

МУЗИЧНЕ

ПТАХА

ШЛЯХ ДО УСПІХУ

Іноді так складно зрозуміти, чого ти хочеш від життя. Важко оцінити свої можливості. У голові постійно питання: «Чи вийде у мене?» або «Чи зможу я?». Такі ось питання і заважають багатьом досягти успіху, йти за своєю мрією. Адже нам страшно уявити, що, можливо, доведеться поступитися труднощам і почати все спочатку. А ви коли-небудь замислювалися над тим, що час невблаганно мчить вперед, і завтра може бути пізно і боятися, і починати спочатку. А були ж можливості зробити свою мрію реальною....

У 2008 році двоє наших хлопців поїхали до Росії. В очах мрія, а в душі – впевненість, що все вийде. Це зараз можна говорити, що було легко і просто. Але тоді сил не вистачало ні на що. Тренування з ранку до вечора, пошук чогось нового – всяке було, але мало хто знає,

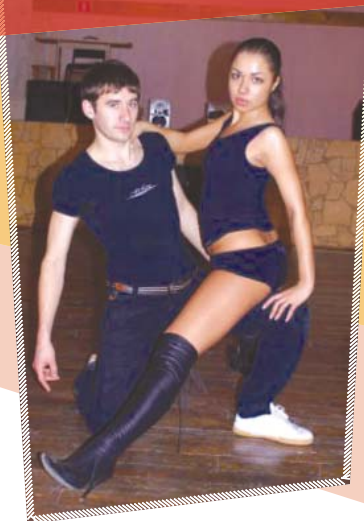
чого їм вартувало просто знаходитися так далеко від дому.

Адже, окрім власних амбіцій, потрібно було боротися з чужими. Що їм допомагало? Непорушна віра в те, що вони роблять. А далі все як у кіно... Знайомство з дівчиною, в чию мрію вони повірили. Так уже склалося, що ціль у них була одна, а значить, і дорога теж.

Почали із простого. Придумали сюжет. Поставили хореографію. Закипіла робота... Працювали всі. Ніхто і не думав здаватися. А конкуренція та заздрість довкола зростали. Зривалися репетиції й виступи, на концертах не вмикалися потрібні треки... Але весь цей непростий час вони були разом... І як наслідок цього – беззастрешна перемога на Обласному Танцювальному Фестивалі-2008 у Тулі (Росія). І якось відразу стало зрозуміло, що це правильна дорога. А далі перемога за пе-

ремогою. Зняли кліп. У них повірили..... Думка про створення шоу-балету прийшла не відразу. Але потім тих, що бажають навчитися танцювати, так як вони, був величезний. Зараз уже легше сказати, де вони не виступали, ніж навпаки. Люди не просто хотіли їх бачити, вони цього вимагали. Останній їх виступ закінчився сльозами глядачів. Їх номер «Розставання» у виконання Ігоря і Лілі став справжнім витвором. Зараз вони відомі та популярні. Починали утрюх, а зараз їх уже 5 складів, у кожному з яких від 15 чоловік. Танцюють і брейк, і нью-стайл, і модерн. Сергій та Ігор підняли рівень виконавчої майстерності у брейку та продовжують тренувати дітей. Колись вони стояли біля витоків танцювальної команди Master Jam (Майстер Джем) – Муханьков Сергій та Іващик Ігор (про них ви можете прочитати у першому номері «Птахи»).

Вони повірили в себе і у свої сили. Вийшло у них – вийде і у вас. Варто вірити у свою мрію і втілювати її в життя.

ГНІЗДО

Лілія

ПТАХА

«Внутрішній дворик» –

ВИГОТОВЛЕННЯ
декоративних виробів
з дерева (сосна)
на замовлення
(дитячих майданчиків,
альтанок, колодязів
і багато іншого).

Підприємець Наталія Трофимчук,

м. Ківерці, вул. Жукова, 7а. Тел.: 8(050)3397678

**швидкий
стабільний
дешевий**

**Сьогодні і назавжди!
Інтернет**

“Волтелеком”

м. Ковель
вул. Косачів, 8, III поверх
8 068 3466050

**ПІДКЛЮЧЕННЯ - БЕЗКОШТОВНО
МЕРЕЖЕВИЙ ТРАФІК - БЕЗКОШТОВНО
ІНТЕРНЕТ - ВІД 20 ГРН. ЗА МІСЯЦЬ**

Відпочивай у стилі

CLASSIC
підприємств

м. Ковель, вул. Мішкевича, 10
з 11⁰⁰ до 23⁰⁰

м. Ковель, вул. Сагайдачного, 6в
з 10⁰⁰ до 22⁰⁰

ІТАЛІЙСЬКА ПІЦЦА

ЗАМОВЛЕННЯ ЗА ТЕЛ.:

5-11-66, 7-11-66

Місія надії... ВАРТО!

Уже четвертий рік поспіль проходить у Луцьку благодійний ді-джей парад. 2 роки він відбувається в ніч з 9 на 10 березня у нічному клубі «Метро». І з'їжджаються туди не просто гості та запрошені, а в першу чергу люди, які небайдужі до такого світлого та гарного поняття як благодійність. Цей рік не став винятком. У першу чергу мені дуже імponує мета цього заходу, плюс ще хотілося порівняти з минулим роком. А змін, скажу вам, сталося багато і вражень теж. Організатори повністю врахували минулорічні недоліки, тож перебування на цій благодійній вечірці було дійсно легким, ненапружним і приємним.

Організатором паті і моїм другом є Макс Фраерман, відомий у Луцьку, як: DJ MAX FREEMAN. Допомогають йому: Волинська обласна асоціація дітей-інвалідів «Особлива дитина», Нічний клуб «Метро». І щороку до організації свята частково долучаються різноманітні установи. У минулому році це було ТЗОВ «Віва», цього ж року співорганізатором проекту стала Волинська обласна громадська організація «Союз діячів індустрії розваг Волині», що має за мету проведення масових розважальних заходів і створення історико-культурного туристично-розважального центру «Місто Луцьк». Організатори акції висловлюють щире подяку цим та іншим установам, що не залишилися осторонь.

Макс переймався, щоб тільки усе пройшло добре. І так воно, у принципі було, задоволені обличчя людей говорили самі за себе. Наскільки мені відомо, орієнтувалися, що приїде близько 500 чоловік, і такі взяли цю планку, що дуже приємно. Також мені сподобалося, що протягом усієї ночі, МС (бідненький Вова Міх тоді ж зірвав голос) не забував нагадувати всім присутнім про мету акції, а саме – про допомогу дітям-інвалідам. І, здається, всі прониклися тією ідеєю, бо всіх, з ким я говорила в той вечір, були у захваті від акції, і вели мову про те, що дуже класно, що є в Луцьку такі люди як Макс. На акції вдалося зібрати майже 10 000 грн., завдяки яким діти-

інваліди матимуть змогу поїхати на відпочинок та оздоровлення влітку, а також пройти професійні комп'ютерні курси. Ось що каже сам головний організатор DJ MAX FREEMAN: «Щасливі очі дітей на тих фото, що я бачу після їх повернення з літнього табору або курсів професійної орієнтації для підлітків, – найкраща винагорода за уся нашу роботу. Я дуже щасливий тим, що кожна акція демонструє вищий рівень, ніж попередня. Тепер потрібно думати над тим, чим дивувати відвідувачів наступного року, адже, встановивши «планку» одного разу, ми не маємо права її опускати...»

Цьогорічний парад мав назву «Місія надії», на мою думку, дуже вдала назва, адже вдала – це те, без чого, як і без любові, наше життя важко уявити.

Подарувати надію 9 березня, до Луцька приїхали гості зі столиці та місцеві ді-джеї: DJ Anna Lee (Київ), DJ Artem Neba (Київ), DJ Tagir (Київ), DJ Arnaby (Київ), DJ Max Freeman (Луцьк), DJ Fenom & DJ Neo, DJ Mix (Луцьк), DJ Dustin (резидент клубу «Метро»). Як казав Макс, спочатку ці люди визнали, що ця ідея цікава, а коли дійшло вже, так би мовити, до діла, то без зайвих питань погодилися взяти участь у заході.

Я давно казала, що для мене Луцьк – це така собі маленька чарівна країна, де відбуваються дива, і думаю «Місія надії» – це також своєрідне диво. У нашому світі вистачає проблем, і не просто на словах, а діями, то це щось на кшталт рятівного круга...спасіння потопаючих. Я думаю, дітей, яким були передані ці кошти потопаючими називати не варто, вони – частинка того дива... яке потрібно продовжувати, бо то справа благодійна.

Довго думала, чим закінчити цей матеріал, скажу не своїми, словами, а Клайва Льюїса: «Ось одне з чудес, що творяться любов'ю: вона дає зачарованій ним людині сили дивитися на світ, не розчаровуючись».

ПТАХА

АТУМ

КЛУБНЯК

ЧЕРВОНЕ І СІРЕ

ТРОХИ ПРО УЧАСНИКІВ:

Юля, 16 р., шепоти і крики.
Віталік, 24 р., скромна чарівливість буржуазії.
Світа, 20 р., загнаних коней пристрілює.
Маша, 17 р., таємнича річка.
Я, 18 р., і твою маму теж!
Роня, 22 р., механічний апельсин.
Оля, 23 р., та, що танцює з вовками.

При світлі єдиного світильника у безкомпромісній боротьбі за право висловити щось особливе зібралися знову говоруни. На цей раз об'єктом поглядів обізваних і дилетантів було таке ефемерне явище як кохання. Те, що підносить наше наповнене озоном серце до небес і розбиває його на піку щастя на маленькі друзки, серед яких ненависть, злість, терпимість, толерантність чи що краще – здоровий глузд і бажання жити навіть з пороком і неодноразовими травмами серця.

Про те про се

Максим Вануша

Я: Ось у такій втаємниченій, інтимній обстановці розпочинаємо говорити про кохання.

О: Що для кожного з вас це означає?

Р: Про нього можна судити залежно від ситуації: чи кохання почалося, чи триває, чи закінчилося. Це божевільня двох людей, якщо воно дійсно існує.

М: Це буде песимістично, але кохання – це нахнення, яке триває і може закінчуватися. Усе в нашому житті має здатність зупинятися.

Я: Найбільше страждання на Землі.

Ю: Для мене – двосторонній скотч.

О: Це всього-на-всього інфекція, яка потрапляє в організм і змінює його. Така собі лихоманка.

С: Кохати людину для мене означає хотіти від неї дітей.

О: Як ця інфекція потрапляє в організм?

В: Людина не хоче бути самотньою.

О: Мені здається, від нас нічого не залежить.

С: Але цим керує нестримне бажання бути з людиною, відчувати її. Це імпульсивність. Не потрібно плутати з пристрастю, коли ти просто хочеш людину.

В: Кохання – це тоді, коли якась інша людина стає найпріоритетнішою в усьому світі. Є лише вона, все інше – другорядне. Це є справжнє кохання.

М: Таке дуже рідко буває. Кожна людина до певної міри егоїст.

Я: Для мене кохання – це вигадане слово, яке позначає прагнення людини бути з іншою особою, створити власне королівство.

Ю: Усе розпочинається без участі розуму, це випадок.

Р: Не задумувалися ви про те, що в певний період життя людина поставила собі ціль – знайти когось, зі схожим характером і навіть дурними звичками!

В: Багато хто створює собі уявний образ, ідеал певної особи.

О: Кохання – це тоді, коли тобі подобають-

ПТАХА

ся виключно брюнетки, а ти бачиш білявку, яка настільки гарна, що ти взагалі забуваєш про власні вподобання або вмиєш тобі сподобалася товстенька інтелектуалка, яка постійно ходить з книжками і пірижками:)

Я: Кохання – це тимчасовість чи на все життя?

С: Це спалах, який осліплює. Коли ти кохаєш, ти не помічаєш багатьох недоліків. Об'єкт – ідеал. Ти не бачиш людей навколо, все одно, що у світі відбувається. Але з часом спалах зникає, і все відкривається. Починається звикання або розставання.

Р: Кохання поділяється на кілька періодів. Люди закохуються, зустрічаються, пізнають одне одного, ходять разом на виставки, концерти. Їм класно разом!)

Настає другий період, коли вони думають пожити під одним дахом. Починають мешкати вдвох і спостерігають за звичками один одного. А коли народжуються діти, всі почуття, які були, віддаються їм....

О: А щодо звичок. Наприклад, така ситуація: людина не мие посуд... «Ну помий після себе наreshtі посуд!» – а тобі відповідають: «Невже це так важливо, що він постоїть у цій мийці брудним?» Ти так собі подумаєш: «Невже я така зануда, невже я цей посуд люблю більше, ніж людину??? »

В: У таких випадках завжди виходить, що хтось один має поступатись.

О: Якщо хтось один може йти на компроміси, її гордість не перевищує почуття кохання, то тоді щось вийде.

Я: Коли люди перебувають у шлюбі – це не називається законне кохання і не існує Кодексу любові.

М: Кожен може думати, що у нього щось буде по-особливому, на все життя, але цього не трапляється.

Р: З часом люди відмовляються від власних слів кохання.

Я: Чому, на вашу думку саме червоний колір символізує кохання?

О: Він яскравий і пристрасний.

В: З червоним, тому що він гарячий, вогонь, полум'я, і це ніби такі почуття.

Я: Сердечко, за моєю теорією, складається із двох знаків питання.

В: Уявіть людей, які цілуються, і який профіль вимальовується...

Р: У мене кохання асоціюється з морем.

М: Якщо взяти кольори, то це веселка, бо там присутні основні почуття, емоції. Червоний – це надто стандартно.

О: Кохання – це привид.

Я: Ага, такий собі статевий контакт із усмішкою на обличчі!)

О: Отже, чому воно закінчується ?

В: Все завершується тоді, коли після довгого осліплення почуттями людина розкривається для тебе як особистість.

О: Коли ви бачитеся щодня, і виявляється, що

все звичайно і тривіально. Коли закінчується усе, що вас поєднує.

В: Одні розходяться ворогами, а інші лишаються друзями.

М: Якщо в обох людей зникає кохання, то тоді можна залишитись друзями. А якщо ініціатором розриву є одна людина – то, звичайно, дружби не вийде.

Я: Якщо кинули людину горду і самозакохану, то чекати на прощення не варто! Найкраще – стерти людину з карти пам'яті.

В: Якщо хтось кохає, а інший вже ні, то краще розійтись і не бачитись.

С: Дружби не може бути однозначно.

Р: Найгупіше – це повертати чи ділити подаровані речі після прощання.

О: Минуле не повернути, тоді навіщо повертати подарунки, рвати фотки?

Це як у анекдоті: вона повертає йому обручку, а він їй каже : «Упс, а де коробочка?» З негативом прощатися найгірше. Потрібно поважати одне одного. Я: А скажи, хто кому підходить? У якийсь момент життя людина замислюється, що вона самотня, і, по суті, ніхто нікому не належить і не підходить...

О: Є люди, які обирають лише те, що їх влаштовує. Не можна так безапеляційно казати.

Я: Життя – це гра!!!

О: Так, наша видажка, різне сприйняття, залежно, яку ти роль обираєш.

Я: Коли ви можете зрозуміти, що закохалися?

В: Для мене кохання – це переплетення стосунків – моїх із протилежною статтю. Я маю відчувати.

Ю: Коли немає відстані. Ранок такий настав, і до тебе дійшло, що це – кохання.

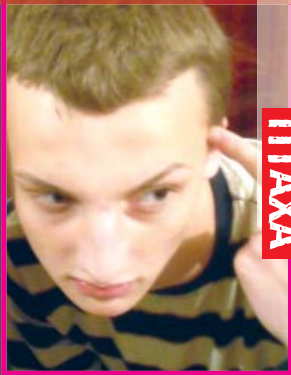
С: Коли я розумію, що це не на короткий термін. Не якась там інтрижка. Я хочу бачити його постійно.

Р: Розум має керувати нами.

А далі були розмови про буддизм, лінії метро Києва, самогубство, звинувачення у некомпетентності і мовчанні, воплі, крики, перебивання...

А завершували усі, звичайно, оповідками про цінність статевих зносин. Як же тут не оцінити секс у значенні справжнього координатора минулої закоханості!

Ви не погоджуетесь і б'єте на сполох...А хто вас, шановне панство, запевняв у тому, що я писатиму об'єктивно???

ПТАХА

Максим Кочуров

Про те про се

Я тільки що закінчив роботу над своєю першою довгою історією і абсолютно вибився з сил. Боюся, вона виявиться віддзеркаленням того власного життя: одні лише слова і жодної дії.

Оскар Уайльд

«ІДЕАЛЬНЕ УБИВСТВО ПОРТРЕТА»

Оскар Уайльд – це один з найпарадоксальніших умів в історії людства. Все життя протистояв всьому світу, протистояв громадській думці і давав їм усім умовно-го ляпаса, на знак свого протесту проти монотонності. Все буденне його дратувало, все потворне його відштовхувало. Мистецтво ніколи не представлялося йому засобом боротьби, але здавалося «вірною обителлю Краси, де завжди багато радості і трохи забуття, де хоч би на коротку мить можна забути всі розбрати і жахи світу». Саме він, цей представник декадансу написав геніальний твір «Портрет Доріана Грея».

Цей твір є моїм найулюбленішим з-поміж усієї зарубіжної літератури тої доби. Перечитати книжку близько 15 разів, думаю, це вже навіть фанатизм. Мене повністю полонив сюжет, я закохалася в мову Уайльда, я закохалася в ту тонку межу, на якій балансує автор, для поєднання реалістичного консерватизму та

фантастики. Чесно кажучи, коли вперше прочитала цей роман, то якимось чином по-дитячому закохалася в художника Холлуорда, в його розсудливість, в його манери... а зараз розумію, що то просто була любов до мистецтва, яке він творив. Оскар Уайльд не просто так вибрав картину, щоб через паралель показувати зміни у нашому світі, а світом став молодий денді-бой Доріан Грей. Він надзвичайно красивий, і краса перекидає всі негативи його натури і збиткові моменти його існування. Але, на мою думку, аж ніяк не виправдовує. Картина, яка відображала його діяння на собі вбивство та інші гріхи), а він в той час лишився таким же гарним, ще на мою думку, надзвичайно сильна алегорія. Мало творів, з такою енергетикою, як негативною, так і позитивною.

Доріан Грей – це лабораторний дослід, результат якого негативний. За такими правилами життя прожити неможливо. Платою за потування самому собі стає розправа героя зі своїм портретом, цією дією, Доріан розкриває своє краще «я». Уайльдівський персонаж приходить до тієї межі, де сходяться протилежності.

Існує ще і третій персонаж, який у принципі певною мірою є тим ляльководом, який і смикає за всі життєві ниточки. Тільки от Лорд Генрі Уоттон, як той привид, править світом невидимою рукою. І йому це таки вдається, до певного моменту.

...Кінцівка... ух... кожного разу, як перечитувала, руки тремтіли, а серце гуло як ошалівше. Здавалося, що з кожним кроком знищення картини Доріаном в мені щось теж переривалося. Дуже емоційно, аж якимось чином по-англійськи описаний цей момент. Опис чимось схожий за стилем на Чехівський почерк, деталізація просто вражає. Помер Доріан, померла картина...

Отже, це так ніби вумний вишнєвик, у своєму романі письменник простежує взаємини трьох персонажів: красивого хлопця Доріана Грея, великосвітського циніка, досвідченого лорда Генрі і відданого мистецтву художника Безіла Холлуорда. На прикладі ж дивного перетворення портрета головного героя автор відстоює свою улюблену тезу про те, що мистецтво вище за життя. І в нього таки це виходить. Як так думаю...

АТУМ®

На мою думку «Портрет Доріана Грея» є одним з найкращих творів Уайльда. Стиль яким написаний цей твір, його бачення багатьох життєвих питань написані з гумором – є неперевершеними!

Лєн а

Схоже до персонажа іншого класичного твору – «Шагреневі шкіри» Оноре де Бальзака – Доріан Грей досягає домовленості з потойбічними силами, й відтепер замість нього старітиме його портрет, який написав талановитий художник. Але вічна юність зовсім не є такою привабливою перспективою, як це видається юному та наївному юнакові, й замість вічного частя і безтурботності йому доводиться пережити жахливі муки і суперечки із самим собою.

МіА

Найзнаменитіший роман скандального англійського класика пережив чимало видань і перекладів, але досі залишається актуальним. І не втрачає привабливості навіть у голлівудських екранізаціях. Блискучий стиль, іронія та сміливі випадки проти звичаїв свого часу, проти церкви й показної порядності – все це робить творчість Оскара Вайда цікавою й сьогодишньому читачеві.

То і

КНИГАРНЯ

ПТАХА

ЗУПНИСЬ МИТЬ...

Хто знав, і не пішов, та й ті, хто не знав, теж можете вже починати жалкувати про те, що не потрапили на фотовиставку «Фотопрем'єра – 2009.ua».

Привезли цю експозицію з Луцька, де і зародилася ідея її проведення. Були представлені роботи фотохудожників з багатьох країн світу, зокрема США, Італії, Польщі, Чехії, Словаччини, Росії і, звісно, України.

Загалом було представлено понад 60 різних за жанром і технікою виконання фотографій. Були дуже гарні необроблені світлини, але і коректованих фотошопом теж вистачало. Не скажу, що вони від того стали кращі, але не гірші – це точно. Кожен поціновувач мистецтва, який побачив на власні очі цю експозицію, думаю, не лишився байдужим і знайшов для себе щось цікаве та близьке.

Що ж до тематики робіт, то якоїсь однієї тематичної лінії не проглядалося. Поряд із портретними фото були представлені мальовничі пейзажі, а колоритні фото «Українського сальця» естетично поєднувалися з андеграундними світлинами молодих фотомитців.

Також у культурно-просвітницькому центрі можна було переглянути вишиванки Ніни Габрилевич, роботи з бісеру членів громадської організації «Реабілітаційний центр», які викликали не менше емоцій, ніж фотокартки.

Звідси напрашується висновок: усе, що зроблене руками і пропущене через душу, буде жити вічно.

АТУМ®

Курт Кобейн

До появи Нірвани альтернативна музика не претендувала на більше, ніж на відособлені відділи в найдальших куточках магазинів, а великі звукозаписні компанії розглядали вкладення в альтернативні колективи як викинуті на вітер гроші. Проте все кардинально змінилось з випуском у 1991 році другого альбому Nirvana, названого Nevermind. Завдяки цьому альбому Nirvana ненароком зробила Панк, Пост-Панк, Інді-Рок настільки популярними, що наслідки цієї події, як позитивні, так і негативні, фактично не тільки визначили подальшу долю Альтернативи, але і значною мірою зумовили напрям розвитку Мейнстріму.

Ідеологія та естетика групи відповідала духу інді-року, мелодії були цілком у жанрі поп-музики, а швидке, різке звучання об'єднало в собі «білий шум» пост-індастріалу і дріб хеві-металу. Nirvana зібрала все воедино, створивши звучання жорстке і мелодійне одночасно. Але фатальною для долі групи стала наркозалежність і глибока руйнуюча депресія лідера групи Курта Кобейна.

Курт Кобейн (Kurt Cobain, вокал, гітара) познайомився з Крісом Новоселічем (Krist Novoselic, бас-гітара) у 1985 році в маленькому глухому містечку, де обидва і народилися. Це був Аберден (Aberdeen), штат Вашингтон, невелике містечко лісозаготівельників у ста милях від Сієтлу. Тоді як Новоселіч зростав у спокійній сімейній обстановці, дитинство Кобейна було не таким

безхмарним через розлучення батьків. Вони розійшлися, коли хлопчикові було сім років, і він постійно переїжджав то до батька, то матері. У цих умовах Курт дорослішав, а музика непомітно набувала все більшого значення в його житті: спочатку він проникся творчістю the Beatles, а потім почав слухати heavy metal. Курт і Кріс сформували групу Stiff Woodies, де Кобейн грав на ударних, Новоселіч – на басах, а на гітару і вокал ніяк не могли знайти учасника. Група міняла назви так само швидко, як і гітаристів, поки не було вирішено, що співати і грати на гітарі буде сам Курт. Перейменувавшись у Skid Row, група привернула барабанщика Aaron Burkhart'a, якого наприкінці 1986 року замінили на Чеда Чейнінга (Chad Channing). До 1987 року групу нарекли

ВЕЛИКІ ЛЮДЕ
TRAISSA

ПТАХА

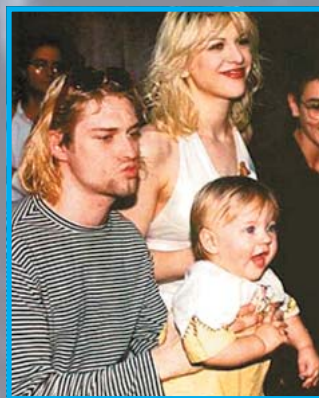

ПТАХА

Nirvana, успіх якої серйозно здивував і потряс усю музичну індустрію, втім, так само як і саму Nirvana.

Але навесні 1992 року виник неспокій щодо подальшої долі групи. Кобейн одружився на Кортні Лав, а вже в лютому парочка оголосила про те, що чекає дитину. Незабаром після весілля швидко розповсюдилися чутки про те, що майбутні батьки міцно сидять на героїні. Чутки ще більше посилилися після того, як Nirvana відмінила декілька літніх концертів і відмовилася почати повномасштабне турне Америкою. Кобейн пояснював це жажливими хронічними болями шлунку, що підтвердилося після того, як Курт був поміщений у лікарню, відразу після червневого концерту Nirvana. Чутки про героїн набували розголосу, а кульмінацією скандалу стала стаття в Vanity Fair, яка нехитро натякала на те, що Кортні вживала героїн під час вагітності. Майбутні батьки наполегливо спростовували подібні заяви і публічно загрозували

авторові статті розправою. 18 серпня 1992 року Кортні успішно народила Френсіс Бін Кобейн, але тут парочці довелося відбиватися від Лос-анджелеської дитячої служби, яка вимагала позбавити сім'ю Кобейнів батьківських прав на

підставі тієї самої статті в Vanity Fair...

Прокинувшись 1994 р., Кортні виявила, що Курт спробував покінчити самогубством, з'ївши цілу купу транквілізаторів і запивши його шампанським. Хоча спочатку цю подію намагалися представити пресі як випадковість, досить близькі до Nirvana

люди знали, що Курт написав передсмертну записку.

Кобейн повернувся у Сіетл після тижневої госпіталізації, але його психічний стан почав погіршуватися. 18 березня поліції знову довелося відмовляти співака від самогубства, після того, як він закрився в кімнаті зі зброєю. Після цього Кортні і члени групи організували реабілітаційний курс лікування, помістивши 30 березня Курта в Exodus Recovery Center у Лос-Анджелесі. Проте Кобейн втік із клініки 1 квітня і повернувся у Сіетл. 4 квітня його мати подала заяву в поліцію про розшук, а наступного дня Курт застрелився у своєму сіеттльському будинку. Його тіло було знайдене тільки 8 квітня 1994 р., коли його виявив електрик, що прийшов встановлювати охоронну сигналізацію. Незабаром після смерті Курт Кобейн був оголошений рупором Покоління Х, так само як і символом болісного неспокою молоді того часу...

TRASSA

ВЕЛИКІ ЛЮДЕ

Я завжди знав, що прямокутник – найтісніша геометрична фігура.

Як тісно у цих прямокутних коробках, у яких коїться цілодобова нерухомість і тільки кліпання дня та ночі змінює колір. Ось так: то місяць, то сонце... І тисячі крапель моїм підвіконням...

Але одного разу ранок розповість вам, що все минулось. Бо є ще прямокутні вікна, що переглядаються з поверхів твого і мого будинку. Тепер ранок починається грою на струнах арфи твого заплутаного волосся. Твій погляд я пам'ятаю досі і навіть бачу очі твої, коли ти повертаєшся, і волосся твоє імітує лоскіт хвиль. Ламінарія. Ім'я твоє. А я хочу бути іменним, бо ховаю в серці дівчину в рамці вікна. Ти центр земний – неземний, де б не знаходилась, радіус між нами завжди однаковий: м і л ь я р д и кроків. Я для тебе безпритульний. Я для тебе безпритульний? Ридає у голові уривок вірша поета, що помер від лейкемії цього року: «Як прикметник, що загубився у реченні, так і я загубився у твоїх очах, вухах, і носі, і горлі...»

Захолов чай відчаю: витягаю рятівну і теплу думку про тебе, ніби рукав, коли мені холодно в руки.

І це так прекрасно... бачити тебе щодня і розуміти, що у цьому криється моє і так далі, і тому подібне.

X

ТЕКСТИЛЬНЯ

ПТАХА

Чи можна зловити твою тінь, коли ти літаєш? Ти тільки літаєш, просто десь тут, у повітрі, розсипана у днях і ночах. Ловлю! Я не можу обвести твою тінь на стіні, втопився відчувати легені, подих. Розпач? Ні, принаймні, не розпач – тире – спокій. Я знаю, що ти живеш у моєму диханні. Ти – час мого видиху, м'який, теплий, приємний, ніжний, інколи інший, насправді завжди болісний, але знову ж таки теплий, мій теплий видих... Я так хочу доторкнутися до свого дихання, до тебе, але я... Чому не можу?

Дозволь мені лиш дихати. Заполонила полонина. Мене накрило тобою, пронизало. Твої верлібри, вони горять всередині, бо там полум'я, болюче, а що може горіти прекрасніше і болючіше за них?... Так. Грію теплими видихами, себто тобою, свої долоні, і ось ти їх цілуєш, і мені більш нічого не треба.

Виходиш назовні тільки видихом, і так я відчуваю тебе щосекунди, приємність мого жевріння у цьому. А можна... А можна я стану твоїм вдихом? А можна?... Я буду найсолідшим вдихом, як же ти без нього? Я ж хочу бути прохолодним, єдиним і щосекундним відвідувачем тебе. Вдихай мене! Вибач мою настирливість, але видиху потрібен вдих, потрібне ж життя тому почуттю, що виростає між... А між нами якось не виростає... А десь-скрізь любов, у когось вона вдихає і видихає, отже живе і те дихання, одне і єдине для обох. Соромно і гірко за свою односторонню любов, за видих... Але він є. А так БУДУ і я!

Y

Намалась. Бачить Бог, що намалась усе забути, спалила ж спогади, та лишився попіл, згарище зашкарубле. Тиждень, другий, третій – не гоїться ніяк. Щодень у жахах проживаю, у відчаї благаю стерти плівку, знищити, почати все спочатку, вже без тебе. Вже й забула б, та серце ние у грудях, не дає покою. Як же це все?! Не буде більше твоїх ранків, не проведу більше пальцем по впадині хребта такої коханої спини, не зловлю того погляду, що був присвячений мені одній, не спіймаю диму цигаркового поцілунком, не відчую більше під своєю головою худенького, але впевненого плеча, не буде твоїх теплих рук для моїх вічно холодних, не почую того особливого голосу у телефонній слухавці, не буде тебе...

З ким же ти мене забував, кидаючи один за одним кинджали в моє серце? А я й не знала, з ким ти нищив мене повільно. Не можна так кохати, жити спогадами... а пам'ятаєш, ми хотіли поїхати в Алей? Любила, коли ти потрапляв під дощ, йдучи до мене, потім море випитих чашок чаю і розмови до світанку, не знала ще тоді, як сильно все це кохала. Ба, може, не помітила за щастям тріщини страшної, забула зняти рожеві окуляри. Що я не встигла зробити для тебе? Дивлюсь очима хворого пса, і серце розбите моє...

Іноколи так важко відчувати себе людиною, знати, що ти здатен думати, аналізувати, а найголовніше – мати душу, знати, що вона здатна вібрувати, боліти і радіти, було б легше без неї.

З

Наші друзі

**Ми щиро дякуємо
Вам за підтримку :)))**

Галина Жилка
– підприємець,
директор магазину
«Оксанти», голова
батьківської
громадськості міста.

Віталій Ківачук –
директор
Ковельського
госпрозрахункового
ринку.

Роман Ляшук
– приватний
підприємець,
депутат міської
ради, сфера
діяльності:
виготовлення та
продаж меблів,
дверей; рекламні
послуги.

Віктор Козак
– директор ТЗОВ
«Ідея», член
ради регіону
міжнародних
перевізників
Волинської та
Рівненської
областей,
депутат районної
ради.

ПТАХА

Усіх молодих, креативних,
небайдужих
Волинський молодіжний
журнал «Птах»

запрошує до співпраці!!!

Якщо Ти відчуваєш у собі спроможність не просто спостерігати за всім, що відбувається навколо Тебе, чи з Твоєю участю, а й можеш викласти усе це у журналістський матеріал, якщо у Твоєму серці та у Твоїх думках панує творчий неспокій, приєднуйся до команди видання «Птах»!!!

НАША АДРЕСА: м. Ковель

вул. Театральна, 11, к. 17

www.ptaxa.com.ua

e-mail: info@ptaxa.com.ua

8 (050) 914-93-77 – Оленка

8 (068) 2338513 – Ната

№ 4, 2009 27

ОРЕНДА під торгові площі, офіс, банк, кафе.

м. Ковель,
вул. Грушевського, 26

м. Ковель,
вул. Шевченка, 26

Тел.: 8-095-5788862

ФРІСБІ

Грали ми вже у СОКС, займались ПАРКУРОМ, тішились ВМХ-ом. Наразі пограємо у ФРІСБІ.

Років 7-8 тому у Ковелі був бум на це заняття. Щоправда, вважались актуальними такі ігри лише в дитячих колах. Гра у Фрісбі не така вже і дитяча розвага. Тут потрібно бути фізично підготовленим, мати розвинуту дихальну систему, спритність. Адже покидати тарілку фрісбі це не кінець радощам. Існує кілька стилів та видів гри. Також проводяться і спортивні змагання із Фрісбі.

Фрісбі (англ. Frisbee) – поширена назва літаючих дисків, які, в основному, зроблені із пластика, діаметром 20-25 сантиметрів, із загнутими краями. Зроблені диски таким чином, щоб аеродинамічно летіти, коли їх кидають і ловлять.

ІСТОРІЯ РОЗВИТКУ

Наприкінці 40-х років ХХ сторіччя американські громадяни майже всуціль марили оригінальними літаючими об'єктами. Чим і скористався Волтер Фрідеріх Моррісон. Спадковий винахідник (його батько – творець автомобільної фари) придумав у 1948 році «літаючу тарілку», яка ззовні нагадувала НЛО. Однак, той перший диск був невдалий. Після удосконалень та експериментів тарілка з пластику, зроблена Моррісоном у 1955 році, стала непогано ширяти над землею і перетворилась на ходовий товар, а в 1957 за його згодою літаючі тарілки почали випускати під торгівельною маркою «Pluto Platter» компанії Wham-O

в Сан-Габріелі. У той же час студенти Єльського університету у вільний від навчання час кидали один в одного жерстяними підставками для пирогів фірми Frisbie Pie Company. Назва «фрісбі» стала настільки популярною серед студентів, що представники Wham-O перейменували свої літаючі тарілки на Frisbee – кілька букв були навмисно змінені, щоб Frisbie Pie Company не змогла відстояти своє право на фірмове найменування в суді.

РОЗРІЗНЯЮТЬ КІЛЬКА ВИДІВ ГРИ ФРІСБІ:

Ultimate фрісбі – командна гра, яка чимось нагадує дитячий піонербол. Щоб грати в Ultimate фрісбі потрібно мати гарну реакцію, моторність і витривалість.

GUTS – спортивна гра, у якій беруть участь дві команди, від одного до п'яти гравців в кожній. Ціль гри полягає в тому, щоб першими набрати 21 очко.

Freestyle фрісбі. Фрістайлери – спеціалісти з вишуканих і красивих фінів. Вони вміють крутити фрісбі на пальці, супроводжуючи це стрибками, обертаннями навколо себе, підніманням ніг, перекиданнями, недовгими польотами, зависанням на місці і тому подібним. Головна мета – зацікавити і завести глядачів.

Beach/Snow фрісбі (пляжний фрісбі) – найприємніший з різновидів ігор з диском, у тому числі й у смислі знайомства із засмаглими дівчатами. Але для справжнього професіонала пляжний фрісбі – це, насамперед, можливість робити божевільні lay-outs, тобто падати, як тільки можна, намагаючись піймати диск.

Шаленого розвитку та поширення фрісбі отримало і в Україні. Найбільші осередки існують у Львові та Києві. Проводяться чемпіонати з Ultimate фрісбі. Прийшов час для поширення цієї гри. Парків у нас вистачає. Отож не лови гав, а приєднуйся до поціновувачів ФРІСБІ.

Саманка СПОРТ

Prodigy-Invasors Must Die

«Invasors Must Die» – це 40 хвилин майбутньої ностальгії, це справжній The Prodigy – змішані жанри, створюють мінуле і будують майбутнє, проникають у спокій стану речей у музиці.

Перше, що ви помітите при прослуховуванні Invasors Must Die – це те, як закінчено звучить альбом. Наступне, що впало в очі – те, який він мелодійний, але не тільки у вокальному плані, але й у сенсі переливів золотих часів хардкору.

METALLICA DEATH MAGNETIC

Metallica весь альбом свідомо грає на своїх традиційно сильних сторонах. Кожна пісня являє собою таку собі міні-сюіту на сім-вісім хвилин, чергуються запаморочливі ритми і гримлять барабани. Metallica повернулася до того, що завжди було її головним козирем. І ось результат – 80 хвилин альбому «Смерть Магнітний» Metallica старанно і навіть не без вогнища відтворює форму своїх старих пла-тівок. Але за нею, здається, немає нічого, крім заглибленого за два десятиліття років дзеркала, в якому себе вже як слід не розгледіти.

PAUL VAN DYK – HANDS ON IN BETWEEN

Цей рік став найнасиченішим у кар'єрі музиканта Paula Van Dyka. Між гастрольними турами він підготував до випуску альбом реміксів на In Between. Кожен із міксів орієнтований на танцпол. Також у диск увійшов ексклюзивний мікс від Матей Мерфі, переможця дід-джейського конкурсу реміксів, організованого музичним порталом BEATPORT.

50 CENT – THE CLASSICS

Навіть незважаючи на, так би мовити, не дуже позитивну рецензію, останній альбом THE CLASSICS репера 50 Cent привертає увагу мас.

BOB SINCLAR – HOUSE MASTERS

Новий диск знаменитого французького дід-джея і продюсера являє собою копіяцію з 20 треків самостійного виробництва. Французький хаус – це звичайний хаус, однак у нього додані й елементи з інших стилів сучасної електронної музики.

з'ясує ім. Франка

МОНСТРИ ПРОТИ ЧУЖИХ

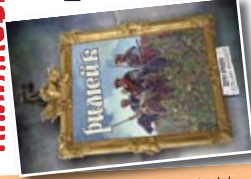
анімаційний екшн

17 - 30 КВІТНЯ**ХРАНИТЕЛІ**

фантастичний трилер

6 - 16 КВІТНЯ**КНИЖКОВІ НОВИНКИ ВІД**

Спеціально до 200-річчя Миколи Гоголя – римейк на тему «Тараса Бульби» і нашого «психованого» життя створив Петро КРАЛЮК (Ківерчано-лучанин з Острога). Події відбуваються в психушці в Олиці і нашії триотам, як і дітям до 16 років читати суворо заборонено...

Увага!!! Волинська фантастика ІСНУЄ! Другий випуск «Позапростору» живе цюмо підтвердження. Це не легке «чтиво», а реальна література.

В будь-якому відділенні Укрпошти Волинської області по кашталу обласних періодичних видань на 2009 рік

Передплатний індекс 37499

Вартість передплати

**3 місяці – 16,80 грн.,
6 місяців – 33,60 грн.,
12 місяців – 67,20 грн.**

Оформити передплату можна і через редакцію журналу.

Розбірливо заповнити квітання – адресу доставки та контактний телефон – оплатити її у найближчому відділенні банку і відправити заповнений бланк (квітання про оплату) поштою: 45000, м. Ковель, вул. Театральна 11, 2 поверх, к. 17.

Віддруковано у друкарні ППФ «Міновіт». Вул. Грушевського, 19, м. Нововолинськ, 45400. Свідцтво про внесення до державного реєстру України ДК № 1278 від 18.03.2003 р.

№ 4, 2009 31

The Godfather 2

Tom Clancy's EndWar

Chronicles of Riddick

Системні вимоги:

Core 2 Duo 2.2 ГГц/Athlon 64 X2 3.0 ГГц; 1 Гб ОЗУ; GeForce 8600-GT/Radeon 1950XT; 8 Гб вільного місця на жорсткому диску.

Рімейк екшену Хроніки Ріддіка, що пропонує саме те, що і повинен пропонувати рімейк – нову графіку, нові локації, нові можливості. Розробники повністю переробили стару гру, помітно доробили кожен її аспект. В очікуванні повноцінного сіквелу – саме те.

Системні вимоги:

Core 2 Duo 2.4 ГГц/Athlon 64 X2 3.2 ГГц; 1.5 Гб ОЗУ; GeForce 8600GT/Radeon HD2400 PRO; 14 Гб вільного місця на жорсткому диску.

Перше, чим здивує гравців друга частина гри, – це наявність відрізань 6-ти класів персонажів: Боксер, Підрильник, Підпалювач, Лікар, Медвежатник та Інженер. І це далеко не все. Для кожного із класів можна вибрати минуле нашого героя (наприклад, «був хуліганом, зростав на задвірках міста») і навіть забезпечити його однією з 12 можливих на вибір індивідуальностей, серед яких є навіть «калколіткі».

Підготував Бодя Спріте, за інформацією від магазину «доМАЖОР» (м. Ковель)

Верстка та підготовка до друку:

Володимир Камінський (ПВД «Івердіна», м. Луцьк, пр-т Грушевського, 1)

Фотографія на титульній сторінці SAM N.S. редакція зберігає за собою право літературного редагування, скорочення прийнятих до публікації статей і не завжди поділяє позицію авторів. За достовірність опублікованих матеріалів відповідає автор (рекламодавець).

МОЛОДІЖНИЙ ЖУРНАЛ ПТАХА

**№ 4, 2009 (квітень)
Головний редактор:
Ольга Ляснук**

Засновник: ПП Самчинська Н. М. Адреса редакції: 45000, м. Ковель, вул. Театральна 11, 2 поверх, к. 17.
e-mail: info@ptakha.com.ua
www.ptakha.com.ua

Свідцтво про реєстрацію: ВП № 330-64 пр від 25.09.2008. Виходить з грудня 2007. Виходить 1 раз у місяць. Ціна договірна. Наклад 1500 прим.

ФОТОПРИКОЛИ

А ось цей шматочок – рідній тещі...

Дівчата, гайда за мною!

Ось так гамериканці експлуатують своїх жіночок...

Журнали можна придбати у таких торгових точках:

– на торгових прилавках Укрпошти, а також:

У Ковелі:

- магазин «АВС», (привокзальна площа);
- магазин «Метро» (вул. Театральна);
- торгова точка біля кафе «Казка» (бул. Л. Українки);
- торгова точка при вході у залізничний вокзал;
- точки продажу преси в супермаркетах: «Салют», (вул. Володимирська); «Наш Край», (вул. Брестська); «Вопак» (вул. Незалежності);
- магазини «ДОМАЖОР» (вул. Сагайдачного, 6в і на Брест-

- ському ринку біля ЗОШ № 7);
- кінозал «Прем'єра» (вул. Незалежності, 100);
- піццерія «Classic» (вул. Міцкевича, 10; вул. Сагайдачного 6в).

• точка продажу преси в Універмазі.

У м. Нововолинську:

- магазин «Екстрім», (бул. Шевченка, 8 та 25);

У Луцьку:

- супермаркет «Вопак» при вході (бул. Л. Українки);
- біля ЦУМа, довгий прилавок;
- магазин «Вінок волошківий», (Театральний майдан).

У Володимир-Волинську:

- супермаркети «Вопак»: вул. Князя Василька, 2; вул. Ковельська, 132/2.

